

ogsaa paa at studere Aarsagerne dertil, at studere de moderne Produktionsforhold. Det synes jeg var et rigtig godt Ord, og det bør fremhæves, navnlig da det faldt fra den Side, det gjorde. Hvad det kommer an paa, er ikke at se overfladisk paa Sagen og sige: Nu slaas de Mennesker igen — som om der ingen Ting var at slaas om. Det har altid en Aarsag, og i Reglen — det hævder jeg — er Aarsagen den, at Arbejderne have for ringe Løn, for daarlige Forhold at leve under. Vil man i Almindelighed være med til at standse Arbejdernes Fremskridt her i Landet, skulde man maaske vedtage noget saadant, men det kan vel ikke antages at være Hensigten fra den ærede Ordførers Side eller fra den Side, hvorfra Forslaget er fremkommet. Det antager jeg heller ikke, men naar man ikke vil det, skal man ikke komme med den Slags Midler, som neppe have nogen Jordbund her, navnlig da de paagældende Parter, for hvis Skyld Sagen skulde fremmes, ikke ønske det. Jeg vil meget anbefale det ærede Medlem, som har været Ordfører i denne Sag, at lægge sig det Ord paa Sinde, som det ærede Medlem for Vestervig udtalte i Gaar om at studere de moderne Forhold, thi det hjælper ikke at holde sig til Overfladen, man maa gaa til Bunds i Sagen. Det er ikke nok at skælde ud paa de socialistiske Fagforeninger og tale om Fagforeningstyranni, naar det har en dybere Aarsag: Bestræbelsen for at hjælpe Folk bort fra Fattigdom. Det skulde det ærede Medlem studere en Smule mere paa.

N. Andersen: Jeg kan fatte mig ganske kort, idet jeg i det væsentligste kan slutte mig til, hvad vi nu have hørt fra det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds (Martin Olsen). Ligesom han anser jeg det for urimeligt, hvis man nu med den Udvikling, man har, vil oprette en Voldgiftsdomstol i Arbejderforhold her i vort Land, og ved en Lovgivningsforanstaltning vilde gaa hen og rive de Bestræbelser itu, som man nu i en halv Menneskealder med stor Nytte har udfoldet fra begge Sider paa at komme til en fredelig og forstandig Ordning, en Ordning saa fredelig og forstandig, at den i væsentlig Grad kan tilfredsstille begge Parter, og saaledes er jo Sagen og maa den være, da der ellers ikke kan komme Overenskomst i Stand mellem de to Parter. Det er jo saaledes, at de Forhold, der kunne komme til at ligge Arbejdsgivere og Arbejdere

imellem, væsentlig ere Interesseforhold, og den Slags Forhold bør dog fornuftigvis i et civiliseret Land ikke bestemmes vilkaarligt af en 3die Mand. Den udenforstaaende 3die Mand bør dog vel ikke ved Lov berettiges til at bestemme, hvilken Løn en Arbejder skal have for sit Arbejde, og selvfølgelig kan han heller ikke bestemme, hvilken Løn en Arbejdsgiver skal yde den paagældende Arbejder. Og han skal vel lige saa lidt bemyndiges til at træffe Bestemmelser for fuldvoksne Mænd om, hvor lang eller hvor kort deres Arbejdstid skal være. Jeg vil kort sagt anse det for ganske urimeligt, om man nu paa tværs af alle de vellykkede Bestræbelser, der fra begge Sider have været gjort i en Aarrække for ad frivillig Vej at komme til Forstaaelse om rimelige Forhold for begge Parter, nu vilde afløse det med en Lovgivning. Jeg kan ikke tænke mig Muligheden af, at noget saadant kunde tilfredsstille nogen af Parterne. Jeg ønsker intet hellere, end at man bliver staaende ved de nuværende Forhold og lader dem udvikle sig paa samme Maade som hidtil. Det er jo en saa mangfoldig Art af Virksomhed, der har været udfoldet i de senere Aar, men jeg vil sige som det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds (Martin Olsen), at man har ikke talt de Tilfælde, hvor Konflikt er afværget eller udjævnet ved fornuftig fri Forhandling mellem Parterne, man har derimod haft langt lettere ved at tælle de Tilfælde, hvor saadanne Uoverensstemmelser have udviklet sig til Brud eller Konflikt. Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Philipsen) nævnede i sit Foredrag, at man havde navnlig fra Arbejdsgiverforeningens Side pillet nogle Bestemmelser ud af gamle Vedtægter, der gik ud paa, at Voldgiftsretten ogsaa skulde have Ret til at træffe ny Regler. Mig bekendt er det kun ganske sporadisk, kun ganske enkelte saadanne gamle Vedtægter, hvor en saadan Bestemmelse har været fundet, og hvis det er Tilfældet, hvis det kun er enkelte, og det tror jeg, det er, saa er det kun rimeligt, at man har taget disse Bestemmelser ud, fordi man ellers var kommen ind paa ganske det samme, man vilde komme til ved at overlade til Trediemand at bestemme, hvorledes det økonomiske Forhold mellem Parterne skulde ordnes, og det ville vi meget gerne have os frabedt. Vi ville helst som voksne, myndige Mænd forsøge at komme overens med hinanden paa fornuftig, rimelig og venskabelig Maade, og det er paa mangfoldige